

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

**DE ACADEMISCHE
OPENING SAMENGEVAT**

**ALLES OVER DE VLEERMUIZEN
OP DRIE EIKEN**

**VALORISATIE EN
DUURZAAMHEID 101**

TUSSENPAUZE

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

Kon het maar altijd zijn hoe het nu is. Tussen welkom en al begonnen. Het academiejaar is voorbij de start, maar nog niet voorbij het eind van het begin. Vragen uit beleefdheid over je vakantie zullen niet meer komen en ook jijzelf toont geen interesse meer in de vakantiequeeste van je medestudenten. De drukte op de campus neemt alweer af en het is opnieuw mogelijk te fietsen in de fietsenstallingen. Alle nieuwe dingen zijn niet meer nieuw, maar ook nog niet oud (bijvoorbeeld Gebouw P, zie p. 9). De herfst laat bladeren vallen terwijl verdwaalde zonnestrallen onze smalltalk helpen vullen met "Mooi weer vandaag, he?" De eerste paradox is de lippen van je prof al gepasseerd, je eerste gele markeerstift al gevallen. De hele 'hallo, welkom'-heisa ligt achter ons, deadlines en examens ver voor ons. Het zwaard van Damocles staat nog in de kast.

Alles lijkt te kunnen wachten, elk moment op pauze te kunnen. Ik droom van een pauzeknop. Voor altijd kiezen tussen mijn winter- en zomerjas. Gewend zijn aan TimeEdit, maar het nog niet beu zijn. In de bib studeren zonder haast. Het moment tussen je eten voor je hebben en beginnen eten. Of nee, nee: een pauzeknop zou het einde van dit moois zijn. Tuurlijk, stel ik heb een pauzeknop, dan hoef ik die niet per se in te drukken, maar de mogelijkheid alleen al beangstigt me. Al het mooie is vergankelijk, dat moet zo blijven. Van de tijd tussen welkom en al begonnen, via het aangebroken academiejaar tot een ongedefinieerde liefdesrelatie. Het bestaat omdat het voorbijgaat. Over vergankelijkheid gesproken: lees ons interview met de vicerector van Valorisatie en Duurzaamheid op p. 6.

Tussentijd biedt ruimte. Ademruimte. Je wil het invullen zonder het op te vullen. Kan deze dwarseditie de vergankelijkheid tegengaan? Nee. Willen we dat? Ook niet, dat zei ik net al. Zijn er opnieuw met zorg geschreven artikels, tijdloze puzzels en slayende memes? Leuk dat je het vraagt. Jazeker, veel leesplezier.

Thijs van Dam, **hoofdredacteur**

4	vleermuisinterview
9	opening Gebouw P
10	de geheimen van Campus Mutsaard
11	boekrecensie: <i>Yellowface</i>
12	Oxford Summer School
13	brief uit Dublin
14	eenzaamheid
16	opinie: sportprotestacties
17	stuvers aan het woord
20	op reis met USOS
22	niet zomaar een uitstapje
24	close-up: Goldie Boutillier
28	filmrecensie: <i>Nachtvinders</i>

INHOUD

6 vicerector Valorisatie en Duurzaamheid

Wat is valorisatie? En waarom valoriseren we? Lees wat valorisatie is en waarom het belangrijker is dan je nu denkt.

26 academische opening

Loop mee in de stoet der togati, ervaar de treffende metaforen van onze rector en krijg moederlijk advies van Els van Doesburg.

VLEERMUIZEN OP CDE

Twee jaar geleden dook de grote hoefijzerneus, een vleermuis van amper zeven centimeter, opeens weer op in Vlaanderen, nadat ze sinds 1964 niet meer gezien was. De ontdekking was goed nieuws voor biologen, maar minder goed nieuws voor de bouw van de feestzaal op Campus Drie Eiken (CDE). Vleermuizen zijn immers beschermde soorten en de bouw van de feestzaal zou hun leven enorm kunnen verstoren. Maar hoe is het mogelijk dat deze kleine dieren de bouwplannen van UAntwerpen zo in de war schoppen? Op dit moment voeren een aantal biologen onderzoek naar hun vliegpatronen en overwinteringsgewoontes, met als doel te ontdekken hoe ze de verstoring op Fort 6 zoveel mogelijk kunnen beperken. **Waar** interviewde Luc De Bruyn, bioloog aan UAntwerpen en het Instituut voor Natuur en Bosonderzoek (INBO).

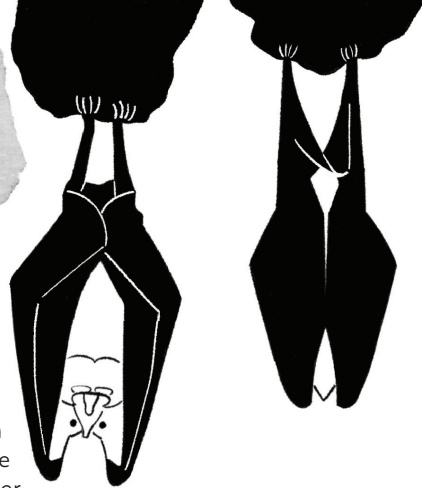
Vleermuizen zijn de enige zoogdieren die echt kunnen vliegen. Ze kunnen vegetariër, vleeseter, beide of bloedzuigend zijn. Gelukkig vind je de bloedzuigende alleen in Zuid-Amerika. Nagenoeg al de Europese soorten zijn insecteneters. Enkele soorten, zoals de dwergvleermuis, hebben zich goed aangepast aan het stadsleven. In tegenstelling tot wat de Draculafilms ons doen geloven, zijn vleermuizen helemaal niet gevaarlijk. De Bruyn vertelt: "De laatvlieger, een van de grootste soorten, kan wel rabiës of hondsdolheid doorgeven als hij bijt, maar daar moet je al veel moeite voor doen."

het onderzoek

Als een moderne Indiana Jones loopt De Bruyn met zijn team door de ondergrondse gangen van Fort 6. Gewapend met warmtecamera's houden ze de omgeving in de gaten voor vleermuizen. "Tussen oktober en maart houden ze hun winterslaap, om hun opgeslagen vetreserves te sparen. Omdat hun lichaamstemperatuur gelijk is aan de omgevingstemperatuur, zijn ze onzichtbaar voor

de warmtecamera's." De onderzoekers gaan een grot binnen met de camera en nemen snel foto's, waarna ze terug naar buiten komen. "Wat later gaan we opnieuw binnen om nieuwe foto's te maken. Zo kunnen we de foto's vergelijken om te zien hoeveel dieren er wakker zijn geworden." Als vleermuizen wakker worden, stijgt hun lichaamstemperatuur, wat waarneembaar is voor de warmtecamera. De rode vlekken steken dan duidelijk af tegen de blauwe, koude achtergrond.

Daarnaast doen De Bruyn en zijn team ook nog aan connectiviteitsonderzoek. Dat klinkt moeilijk, maar wees gerust, dat is het niet. "Hiervoor moet ik eerst echolocatie uitleggen", begint De Bruyn. "Met hun sonar zenden vleermuizen hoge frequenties uit en met de echo bepalen ze hun locatie. De sterkte van de sonar verschilt echter per soort. Vleermuizen met een luide sonar kunnen hun geluiden ver uitzenden, waardoor ze grotere open ruimtes kunnen overbruggen. Maar soorten met een zachte sonar moeten altijd dicht bij hagen en bomen vliegen en mijden dus open ruimtes. Als nachtdieren vermijden ze allemaal ook licht." Onderzoekers hangen zendertjes aan de vleermuizen en plaatsen vleermuisdetectoren, die registreren waar ze wel of juist niet vliegen. Alle data worden samengebracht om een zogenoemde weerstandsk kaart op te stellen. Grote weerstand betekent dat vleermuizen daar niet graag komen, lage weerstand toont waar ze wel graag vliegen. Zo kunnen ze gemakkelijk zien waar lichten te doven of bomenrijen aan te planten. "Het heeft geen zin om Fort 6 aan te passen als ze er niet geraken", vat De Bruyn samen. De onderzoekers laten hun bevindingen weten aan de architecten, die hiermee aan de slag gaan om het gebouw zo vleermuisvriendelijk te maken. Maar moet de universiteit dit onderzoek wel voeren?

beschermd door de wet

Wat als de universiteit de feestzaal op Drie Eiken gewoon zou bouwen? Moet ze rekening houden met de vleermuizen? Antwoorden op die vragen liggen verankerd in de Europese wetgeving. De Habitatrichtlijn verplicht landen om alle vleermuizen te beschermen. Verder moet de universiteit ook nog vergunningen aanvragen bij het Agentschap voor Natuur en Bos, waarvoor ze eerst moeten aantonen hoe ze de vleermuizen niet zullen storen met de feestaccommodatie. Verstoring betekent niet dat het vervelend is voor de vleermuizen, maar dat het fataal voor hen kan zijn. "Als vleermuizen te vaak wakker worden uit hun winterslaap, verbruiken ze veel meer vet uit hun reserve dan als ze slapen. Bij een vettekort kunnen ze problemen krijgen met hun hersenen en afweermechanisme en in het ergste geval sterven ze." De Bruyn geeft ook een aantal tips mee hoe onze universiteit de nieuwe feestzaal vleermuisvriendelijk kan maken. "Als nachtdieren houden ze niet van licht, dus je kan bijvoorbeeld de toegangsweg uitrusten met detectoren die het licht aansteken als er iemand voorbijkomt. Een andere manier is om de lampen anders te plaatsen zodat ze voor zo min mogelijk verstoring zorgen."

Maar eenvoudig is het ook allemaal niet. Er moet genoeg licht aanwezig zijn om de (feest)activiteiten uit te voeren en als we alle lichten doven, verhoogt dit het onveiligheidsgevoel bij sommigen." Maar het einde is nabij: het onderzoek zit momenteel in de eindfase en De Bruyn is vrij zeker dat UAntwerpen groen licht zal krijgen voor een vleermuisvriendelijke feestzaal op Drie Eiken.

Ben je biologiestudent en geïnteresseerd in dit onderzoek? Als promotor begeleidt De Bruyn ook jaarlijks studenten bij het onderzoek naar de vleermuizen. □

tekst: Laura Aerts
beeld: Ine Cuypers en Luc De Bruyn (extern)
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

VALORISEREN EN VERDUURZAMEN MET VICERECTOR STEVEN VAN PASSEL

De rector en zijn team: het zijn belangrijke mensen die veel weten, doen en vergaderen. Maar wat doen ze nu echt? Hoe kijken ze naar de problemen binnen en buiten onze universiteit? In een openhartig gesprek met **dwar** vertelt vicerector Valorisatie en Duurzaamheid Steven Van Passel over het klimaatplan, financiering en – je raadt het al – valorisatie.

Wat is valorisatie eigenlijk?

Het gaat eigenlijk over kennisvalorisatie. Als student heb je vooral te maken met het onderwijs. In onderwijs komt veel onderzoek voor, waarmee we kennis opbouwen. Sommige kennis – niet alle – kan worden gevaloriseerd. Wat betekent dat nu, valoriseren? En wanneer doen we het? Ik zal voorbeelden geven: onderzoekers ontwikkelen verbeterde algoritmes voor hersenscans, bij productontwikkeling werken ze aan hulpmiddelen met geneeskundige toepassingen en ingenieurs ontwikkelen slimme sensors die opladen door temperatuurverschillen tussen de grond en de lucht. Voor dat soort toepassingen is er veel interesse vanuit bedrijven. Op zo'n moment zijn er twee mogelijkheden: we kunnen zeggen "Alsjeblieft, doe maar" of "Laten we samenwerken". Zo laten we bedrijven die daar misschien geld mee gaan verdienen een stukje meebetalen. Niet om winst te maken, maar om met dat geld ons onderzoek te versterken.

Als een bedrijf succesvol is, werkt het vaker samen met onderzoeksgroepen en vloeien er middelen terug naar de universiteit. Via economische valorisatie verwerven we middelen om ons onderzoek te versterken. Een belangrijk punt: we zitten vaak op een grens waar bedrijven het laten afweten. Ze denken dat ze daar niet voldoende winst mee gaan maken. Onderzoeksgroepen zijn gedreven door ideeën, niet door winst. Als we denken dat er potentieel zit, nemen we bepaalde risico's die bedrijven niet zouden nemen. Vaccins zijn daar een typisch voorbeeld van. Als het erg veel geld gaat opbrengen, leren we dat het valorisatietraject buiten de universiteit zal plaatsvinden.

Kunt u valorisatie in één zin samenvatten?

Kennisvalorisatie is onderzoekers de mogelijkheid bieden om hun kennis naar de markt en de maatschappij te brengen en op die manier economische en maatschappelijke opbrengsten te genereren.

De universiteit heeft een ambitieus klimaatactieplan. Wat zijn voor u de belangrijkste punten uit dat plan? En waarom is er een vicerector Duurzaamheid nodig?

Alle kerndomeinen – onderwijs, onderzoek, dienstverlening en valorisatie – lopen in elkaar over. We werken met alle domeinen samen. Zonder onderzoek voor kennisopbouw, heb je geen valorisatie. Sommige proffen doen ook aan kennisvalorisatie als vorm van dienstverlening. Naast deze vier traditionele domeinen hebben we ervoor gekozen om voor domeinen die wat ‘atypisch’ zijn ook de verantwoordelijkheid bij een vicerector te leggen. Zo is het portfolio Duurzaamheid bij mij terechtgekomen.

Het klimaatactieplan is bottom-up. Studenten, onderzoekers en in het verleden ikzelf – ik ben milieueconoom – dragen daaraan bij. Een van de frustraties van de bottom-up aanpak is de beperkte impact op het beleid. Doordat er nu een vicerector voor is, kan je meer successen boeken dan vroeger. Zo hebben we bijvoorbeeld het reisbeleid veranderd. Als onderzoekers het vliegtuig nemen, betalen ze nu extra per ton uitgestoten CO₂. Daar zijn uiteraard voor- en tegenstanders van. Iets anders wat we gedaan hebben is *sustainable finance*. Na vele vroegere discussies is er nu een kader afgesproken voor de beleggingen van de Financiële Dienst. Het vraagt flexibiliteit om te veranderen. Duurzaamheid is geen staat, het is een proces. De grootste duurzaamheidsuitdaging? Het verduurzamen van ons patrimonium. Op onze campussen staan bijvoorbeeld gebouwen van de jaren zeventig die helemaal niet meer voldoen. We moeten beslissen of we die klimaatneutraal gaan maken of afbreken en heropbouwen. Met masterplannen en richtlijnen willen we al onze campussen onder handen nemen. Het is een kostelijk en langdurig proces waarin we continu naar evenwicht zoeken. We willen studenten niet naar huis sturen of onderzoek op pauze zetten. Het moet stap voor stap.

Welke concrete pistes zien jullie om dat te financieren?

De meest logische piste is de overheid overtuigen dat we op dat vlak ondergefinancierd zijn. En dat doen we ook: ik ga bijvoorbeeld deze donderdag naar Brussel. Natuurlijk, als de overheid zegt “we besparen”, zitten we met een uitdaging. Dus hoe gaan we dat financieren? Er zijn twee mogelijkheden: opbrengsten verhogen of kosten verlagen. Opbrengsten zouden we kunnen verhogen door bepaalde gebouwen die misschien niet meer geschikt zijn voor onderzoek te herinrichten voor andere functies. Op die manier maken we geld vrij om andere gebouwen opnieuw in te richten en te renoveren.

Een andere piste is kijken naar onze organisatie. Uiteindelijk gaan we het moeten verankeren in onze totale financiering. Door actiepunten uit het klimaatplan te financieren, kunnen we andere zaken niet doen. Het is een langetermijnplan: we moeten het goed uitleggen en evenwicht zoeken. Gelukkig hebben we veel slimme, gemotiveerde mensen. Er zijn bijvoorbeeld proffen die ons kunnen adviseren over groene daken en er is een leerstoel rond warmtenetten.

Een verandering die geen enkele impact heeft op studenten maar wel op onze organisatie, is flexwerken. Ik nodig iedereen uit om in bepaalde gebouwen op maandag, woensdag en vrijdag te komen kijken. Velen werken dan thuis (ook bij andere instellingen en bedrijven) en dat is prima. Dat is in een moderne organisatie belangrijk: daardoor hebben we wel ruimte over en hoeven we niet bij te bouwen. Faculteit Bedrijfswetenschappen en Economie doet dat nu. Ik ben daar prof en heb daar geen vast bureau meer. Gelukkig maar, want ik ben daar niet veel. Veel proffen zitten maar af en toe in hun bureau, want ze staan voor de aula, in het labo of zitten in een vergaderzaal. We moeten dus een flexibel systeem invoeren voordat we ruimte bouwen die we niet nodig hebben. ▶

In het voorwoord van het klimaatactieplan schrijft u over het oprichten van een Sustainability Office. Hoe zou dat verschillen met het Climate Team en GreenOffice?

Het klimaatteam heeft als doelstelling een CO₂-armere, CO₂-arme en uiteindelijk CO₂-neutrale universiteit. Dat is maar één element van onze leefomgeving. Een Sustainability Office kan zich bijvoorbeeld ook richten op een circulaire economie, biodiversiteit en deelsystemen. De Velofietsen komen nu bijvoorbeeld tot Campus Drie Eiken en daar zijn we de stad dankbaar voor.

In een ideale structuur is er een Sustainability Office waar mensen rond klimaat en andere thema's werken en studenten via GreenOffice financiering krijgen om hierbij te helpen. Ook dit moeten we zo efficiënt mogelijk doen. We hebben al bepaalde keuzes gemaakt: er is bijvoorbeeld geen duurzaamheidsraad aan onze universiteit. Stel, we zouden een duurzaamheidsraad organiseren, dan zijn er bijvoorbeeld mensen nodig om dat administratief op te volgen en zijn er dus minder acties op het terrein. Met het klimaatactieplan – wat dus breder gaat dan het klimaat – hebben we al een bruikbare leidraad. Zo is er wel minder sturing, maar moeten we niet nog een raad organiseren. Is dat goed? Dat is de afweging.

In het klimaatactieplan staan allerlei aanbevelingen: hoe gaat het bestuur daarmee om?

In ons beleidsplan hebben we een aantal acties van het klimaatactieplan geformuleerd. Duurzaamheid gaat niet enkel over economie en milieu, maar ook over de sociale component. Stel, we werken op een fancy hightechcampus en we verliezen daardoor de sociale context met onze omgeving en buurt, dan is er ook een probleem. Helaas hebben we niet voor alles de middelen. Duurzaamheid is nu eenmaal – mensen horen het niet graag – continu keuzes maken. □

tekst: Stien Loos en Thijs van Dam
beeld: Hanne Colémont en
UAntwerpen (extern)
lay-out: Lena Vercammen

GEBOUW PASTAPAUZE

Vanaf dit academiejaar staat Gebouw P klaar om de ervaring van studenten op Campus Drie Eiken te verrijken. **1Wal** neemt je mee op een uitgebreide toer doorheen de duurzame gebouwen en de verschillende eetgelegenheden. **Waarschuwing: een hongergevoel of een plotse nood om te gaan sporten kunnen optreden.**

Overall valt er in Gebouw P wel iets te zien en te doen, maar *first things first*: welke eetgelegenheden zijn er allemaal? Op de gelijkvloers bevindt zich de nieuwe cafetaria. Komida (het studentenrestaurant van UAntwerpen), Bavet (het spaghettirestaurant) en Cafe Unief (een nieuw concept van de universiteit) sloegen hier de handen in elkaar om de eetervaring van de studenten naar een hoger niveau te tillen. Waar komida eerder enkel lunch voorzag, zullen nu ook ontbijt, avondeten, tussendoortjes en zelfs een pintje geserveerd worden. De nieuwe eetgelegenheid is door de week van 8u tot 22u30 open en zelfs in het weekend kan je er terecht tussen 9u en 13u, waardoor het ook de perfecte ontmoetingsplaats vormt. Ook het interieur roept een gemoedelijke sfeer op. De gigantische ramen zorgen voor natuurlijk zonlicht op ieder moment van de dag en 's avonds brengen de grote lampen versierd met weliswaar gerecycleerde gordijnstof het licht naar binnen. Tafels en stoelen wisselen elkaar af tussen strak hout dat een nieuw leven kreeg en leder in het bekende UAntwerpenrood.

tekst: Finne Rumes
beeld: Finne Rumes
lay-out: Lena Vercammen

Een grote trap in datzelfde rood leidt je naar de eerste verdieping. Hier zijn twee volledig afgewerkte sportzalen te vinden. Deze worden gebruikt door zowel studenten Kinesitherapie alsook studenten van de Topsportschool Antwerpen en sportclubs in de buurt. Daarnaast zullen er ook verschillende groepslessen doorgaan die georganiseerd worden door Sportsticker en waar alle UAntwerpenstudenten welkom zijn.

Verder werden ook een grote atletische vormingshal en verschillende labo's geplaatst die enkel door de studenten Kinesitherapie gebruikt zullen worden. De extra ruimte zorgt voor wat meer ademruimte binnen de richting. "Met de 1200 studenten die de richting volgen, ontstonden er hiervoor vaak roosterconflicten. Dat probleem wordt nu verholpen", vertelt Nick Gebruers, professor binnen de Revalidatiewetenschappen. Ook de laboruimtes bieden extra mogelijkheden voor onderzoek binnen het vakgebied. "Revalideren is vandaag de dag actief. Nu de labo's gekoppeld zijn aan de atletische vormingsruimte, kunnen we de proefpersonen uit de hospitaalsetting halen en hier uitnodigen, wat het een aangenamere ervaring maakt voor beide partijen", aldus professor Gebruers.

Gebouw P is dus de place to be als je houdt van lekker eten en sport. Wij bij **d'wars** raden je zeker aan om er zelf eens langs te gaan. Moest je volgende week weer geen zin hebben om te koken, zie dit dan als het perfecte excuus om de heerlijke spaghetti's van Bavet zelf eens uit te testen. □

DWARS DOOR DE GESCHIEDENIS VAN CAMPUS MUTSAARD

Campus Mutsaard is een van de oudste gebouwencomplexen van Universiteit Antwerpen en kent een rijke geschiedenis. Al sinds de negentiende eeuw is de campus de locatie van de Antwerpse Academie, waar zowel bekende als minder bekende kunstenaars hun carrière ooit begonnen. Vandaag volgen studenten van de artistieke richtingen van de universiteit en AP Hogeschool er nog steeds les. Hoe is deze campus uitgroeit tot een ware academie? **1Wal** zoekt het voor je uit.

Universiteit Antwerpen bestaat nog maar 22 jaar, maar toch staat Campus Mutsaard al sinds het begin van de negentiende eeuw bekend als een artistiek onderkomen. Al vanaf 1810 is de Antwerpse Academie er gevestigd, maar voor de eigenlijke start van dit verhaal moeten we helemaal terug naar de late middeleeuwen.

Ons verhaal begint in 1451, wanneer een groep franciscaner monniken een stadseigendom – toen bekend als ‘Het Raemvelt’ – en enkele omliggende gronden cadeau krijgt van de toenmalige Antwerpse stadsmagistraat. De volgelingen van Franciscus van Assisi beginnen er met de bouwwerken van een klooster met een kerk en kerkhof. Bijna honderd jaar lang hebben ze er een vredig bestaan.

Op 20 augustus 1566 waait de Beeldenstorm – een grootschalige vernieling van katholieke kerken door protestanten – over naar Antwerpen. Protestanten dringen het klooster binnen en steken de gebouwen in brand. Twintig jaar later keren de monniken terug en kunnen ze het klooster in ere herstellen.

Aan het einde van de achttiende eeuw slaat het noodlot opnieuw toe. De Fransen arriveren in Antwerpen onder leiding van Napoleon. Ze dragen de minderbroeders op om het klooster te verlaten en plunderen vervolgens alle

kloosterschatten. In 1809 besluit Napoleon dat het gebouw een nieuwe bestemming nodig heeft en geeft het complex aan de stad Antwerpen met de opdracht er een kunstacademie in onder te brengen.

Die opdracht van Napoleon is de geboorte voor het artistieke bestaan van de campus, want een jaar later neemt de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, die daarvoor gevestigd was in de beursgebouwen, er haar intrek. Het complex is op dat moment nog niet gerenoveerd. Architect Pierre Bourla – bij het grote publiek vooral bekend door zijn Bourlaschouwburg – krijgt de leiding over dit project. Van het oorspronkelijke klooster blijven enkel het koor van de kerk, het gebouwencomplex aan de Stadswaag en de gewelven van de kloostergang over. Doorheen de jaren voegt Bourla ook steeds meer gebouwen toe tot het uiteindelijk de vorm krijgt die we vandaag kennen.

Met zijn rijke geschiedenis is Campus Mutsaard nog steeds de ideale plaats voor kunstenaars in opleiding. Zelfs schilder Vincent van Gogh heeft er ooit les gevolgd, al hield hij het er maar drie maanden vol. De tijd heeft er echter stilaan zijn sporen nagelaten en daarom krijgt het complex binnenkort een grondige opknabbeurt. Voor deze renovatiewerken slaan Universiteit Antwerpen en AP Hogeschool met het project Making Mutsaard de handen in elkaar om een bloeiende kunstcampus te creëren. Hiervoor werken docenten, studenten, buurtbewoners en ontwerpers samen aan een nieuwe toekomst voor deze artistieke plek. □

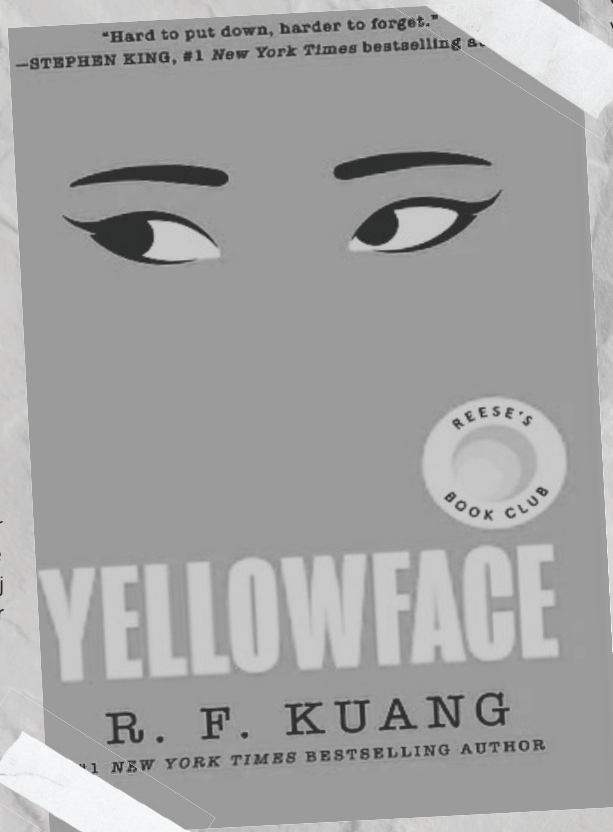
tekst: Fien Verberckmoes
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lena Vercammen

YELLOWFACE INKT VAN EEN ANDER

Met *Yellowface* schreef Rebecca F. Kuang een vlijmscherpe satire die de lezer vanaf de eerste pagina meesleept. Centraal staat Juniper 'June' Hayward, een jonge schrijfster die jarenlang in de schaduw heeft gestaan van haar charismatische en succesvolle collega Athena Liu. Wanneer Athena onverwacht overlijdt, ziet June haar kans schoon: ze steelt Athena's onvoltooide manuscript en brengt het uit onder haar eigen naam. Het resultaat is een bestseller, maar ook een moreel mijnenveld vol schuldgevoel, culturele toe-eigening en publieke veroordeling.

Wat *Yellowface* zo intrigerend maakt is niet alleen het morele dilemma, maar vooral hoe Kuang de literaire wereld portretteert. Met satirische precisie legt ze de hypocrisie van de uitgeverijsector bloot: de commerciële drang naar 'diversiteit', de marketingtrucs rond auteursprofielen en de rol van sensitivityreaders, die een tekst tegelijk behoeden en censureren. Kuang gebruikt haar eigen ervaring als schrijver om deze wereld tastbaar te maken: de spanning rond cover reveals, de druk om telkens weer een bestseller te leveren en de meedogenloze competitie, waarbij jaloezie en zelfrechtvaardiging constant op de loer liggen.

tekst: Jana Geets
beeld: Harper Collins (extern)
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

Daarbij spelen sociale media een cruciale rol. Kuang toont hoe een auteur vandaag de dag wordt gemaakt of gebroken door Twitterstormen, online roddels en publieke cancelcultuur. June beleeft de euforie van plotselinge roem, maar ook de vernedering van digitale schandpalen en bedreigingen. Het boek roept daarmee vragen op over identiteit, authenticiteit en de kwetsbaarheid van schrijvers in een wereld waarin reputaties in enkele uren kunnen worden vernietigd.

De kracht van de roman zit in de combinatie van pikzwarte humor, maatschappijkritiek en thrillerachtige spanning. Kuang laat de lezer tegelijk grinniken om Junes hypocrisie en huiveren bij haar morele ontsporing. Toch moet gezegd worden dat het verhaal na twee derde wat van zijn scherpste verliest. De plotwendingen worden voorspelbaarder en de centrale thema's – culturele toe-eigening, racisme en jaloezie – zijn dan al uitvoerig verkend. Het slot mist daardoor het verrassingseffect van het begin, al blijft de ontknoping meeslepend genoeg om met voldoening door te lezen.

Yellowface is bovenal een actuele en confronterende roman die een spiegel voorhoudt aan de uitgeverswereld, de onlinecultuur en de samenleving in het algemeen. Kuang schrijft met vaart, ironie en lef, en weet een ongemakkelijke, maar onweerstaanbare leeservaring te creëren. Dat maakt dit boek, ondanks enkele voorspelbare passages, absoluut de hype waard. □

BACK TO (SUMMER) SCHOOL

tekst: Léah De Roy
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Lena Vercammen

In 2023 nam geschiedenisstudente Elisabeth deel aan de Oxford Summer School, een programma van zomercursussen dat plaatsvindt aan de prestigieuze University of Oxford in Engeland. Twee weken lang dompelen deelnemers zich onder in een vakgebied naar keuze, terwijl ze proeven van de sfeer van de historische colleges. **Wai** vroeg Elisabeth naar haar ervaring.

Hoe ben je op het idee gekomen om aan de Oxford Summer School deel te nemen?

Toen ik de dochter van een van mama's vriendinnen leerde kennen, vertelde ze me dat ze in Oxford een zomercursus wiskunde had gevolgd. Daar had ik eerst niet verder over nagedacht, maar later voelde ik me wel geïnspireerd. Ik ben het gaan opzoeken en je krijgt dan een heel opvallende oranje webpagina waar je een kort motivatietekstje moet schrijven. Ik wou graag mijn Engelstalige skills uittesten en het zou ook een leuk verhaal zijn om aan mijn vrienden en familie te vertellen. Daarnaast ben ik ook verliefd op Engeland; elke reden om naar Londen te gaan is een goede reden. Ik heb me eigenlijk vrij impulsief ingeschreven.

Welke sociale activiteiten werden er georganiseerd?

We gingen samen naar de cinema, organiseerden een high tea, bezochten een marktje en gingen met z'n allen naar Windsor Castle. We hebben ook een *pub hunt* gedaan, waarbij elke *college* tegen elkaar ging barhoppen. Daarnaast kregen we een rondleiding langs de filmlocaties van Harry Potter. Het ontbijt en avondeten waren steeds voorzien, alleen voor het middageten moesten we zelf zorgen.

Hoe verschilde de manier van lesgeven met UAAntwerpen?

De lokalen zijn opvallend kleiner. Er werd gewerkt met veel kleinere groepen en er waren meer een-op-een gesprekken met de docent. We hadden maar drie uur les per dag en kregen de taak om twee papers te schrijven tegen het einde van de zomercursus. We kregen ook een eindopdracht die afhankelijk was van ons gekozen vakgebied.

Heb je mensen leren kennen waar je nog steeds contact mee hebt?

Ja! Een aantal van de deelnemers hoor ik nog regelmatig. We hebben ook een groepschat op Instagram.

Wat was je leukste herinnering aan deze ervaring?

We zijn redelijk vaak uitgegaan en hebben ook een soort prom georganiseerd. We hebben ook héél veel UNO gespeeld. Maar vooral het feesten en het dansen, dat was heel tof. De eerste twee dagen waren wel moeilijk voor mij, omdat ik niet graag weg ben van thuis. Ik at toen heel weinig en sliep niet zo goed. Los daarvan heb ik alleen maar positieve herinneringen aan deze ervaring.

Kan je één advies geven aan iemand die overweegt om deel te nemen?

Gewoon gaan! De eerste dagen waren superangstaanjagend, maar toen ik weer thuis was, heb ik drie dagen gehuild omdat het gedaan was. Als je niet op Erasmus wil gaan, doe dan dit. Beste ervaring van mijn leven! ☐

DUBLIN DIARIES

brief 1

Liefste Jwar

Vandaag schrijf ik jullie niet vanuit mijn kamertje in onze geliefde studentenstad Antwerpen, maar vanuit de plek die ik de komende drie maanden mijn thuis mag noemen: het prachtige Dublin.

Zeventien dagen geleden landde ik, met twee overvolle koffers en een buik vol kriebels, samen met mijn mama in Ierland. De eerste dagen bestonden vooral uit tripjes naar Dunnes. Nee, dat is geen pittoresk Iers dorpje, maar wel de winkelketen waar ik alles insloeg voor mijn nieuwe kot – van theelepeltjes tot een donsdeken. Eens ik goed geïnstalleerd was en mijn kamer gezelliger had gemaakt, was het tijd voor mijn mama om te vertrekken. Na een paar traantjes – vooral van geluk – en veel knuffels namen we afscheid. Diezelfde namiddag besloot ik er alleen op uit te gaan en de stad te verkennen. Ik wandelde door het serene St. Patrick's Park richting het centrum, waar ik de rest van de avond zalig rondwaalde. Het was daar, met de lage avondzon in de winkelstraten en een soundtrack van straatartiesten, dat ik wist: dit gaat helemaal goed komen.

De volgende dag was het zover: mijn eerste schooldag aan Trinity College. Met een rechte rug en een bang hartje wandelde ik de verbluffend mooie campus binnen. Ik bewonderde de grote groene grasvelden, omringd door klassieke gebouwen, terwijl ik de menigte studenten volgde naar de Arts Building. *Normal People* is mijn favoriete boek, dus het voelde magisch om daar te zijn – op de plek waar Marianne en Connell hun dagen doorbrachten. Even voelde het alsof ik zelf een personage in een roman van Sally Rooney was, nieuwsgierig en een beetje onzeker, maar klaar om dit avontuur aan te gaan.

Intussen zijn we twee weken verder en begin ik me hier meer en meer thuis te voelen. Elke dag zit vol kleine en grote overwinningen. Van zelf de was

doen zonder dat mijn kleren krimpen tot het inschrijven voor mijn gewenste vakken, wat hier vergeleken wordt met tickets voor Taylor Swift kopen. Ik geniet van kleine geluismomenten wanneer ik op mezelf een boek lees in het park, nippend van mijn koffietje. Ik voel me overgelukkig vanbinnen terwijl ik met mijn nieuwe vrienden van de pub naar de club wandel, giechelend om de verkeerslichten die maar nooit op groen lijken te springen. Iedereen lijkt precies hetzelfde te willen: maximaal genieten van deze korte tijd hier. En dat maakt het extra leuk – het verbindt ons op een bijzondere manier en dat pakken ze ons nooit meer af.

Uiteraard zijn er ook momenten van angst, heimwee en onzekerheid. Alles is zo nieuw en spannend dat ik soms even pauze moet nemen. Dan doe ik een dutje, bel ik mijn ouders of haal ik een frisse neus, en kan ik er weer tegenaan. Het is bijna mooi dat dit erbij hoort: dat, ondanks de spanning, ik hier toch nog zo lang wil blijven.

Liefs
Pauline

tekst: Pauline Bongaerts
beeld: Pauline Bongaerts
lay-out: Lena Vercammen

DE STILLE KANT VAN HET STUDENTENLEVEN

Of je nu net begint met studeren, een nieuwe opleiding start of een volgende stap zet in je studententijd: elke overgang brengt veel veranderingen met zich mee. Soms betekent dat verhuizen naar een nieuwe stad of wennen aan een nieuwe vorm van onderwijs, soms gaat het om een stage, een buitenlandse ervaring of gewoon een nieuwe balans vinden. Voor velen voelt die periode spannend aan, maar het kan tegelijkertijd overweldigend zijn. Waar de een zich moeiteloos in een nieuwe vriendenkring stort, merkt de ander juist hoe lastig het is om aansluiting te vinden. Voor je het weet kan eenzaamheid zich ongemerkt in je nieuwe routine nestelen. Maar wat is nu precies eenzaamheid?

Eenzaamheid is meer dan enkel fysiek alleen zijn. Het is het gevoel dat er een kloof zit tussen de contacten die je hebt en de verbinding die je eigenlijk nodig hebt. Dat kan op twee manieren. Soms gaat het om sociale eenzaamheid: je hebt het idee dat je te weinig mensen hebt om dingen mee te delen, zoals vrienden of medestudenten. Soms draait het om emotionele eenzaamheid:

je mist iemand bij wie je echt terecht kunt, zoals een hechte vriend of partner. En je bent zeker niet de enige die dat ervaart. Uit onderzoek blijkt dat jongeren tussen de vijftien en vijfentwintig jaar zich het vaakst emotioneel eenzaam voelen. Bij studenten gaat het zelfs om meer dan zes op de tien.

Voor het eerst zelfstandig wonen, nieuwe mensen leren kennen of je draai vinden in een andere omgeving kan je onzeker maken. Daarbovenop komt de druk om goed te presteren, terwijl je eigenlijk ook op zoek bent naar wie je bent en waar je bij past. Misschien scroll je 's avonds door Instagram en lijkt het alsof iedereen moeiteloos vrienden maakt, wat het gevoel van isolement nog kan versterken. Al deze factoren samen zorgen ervoor dat studenten extra gevoelig zijn voor eenzaamheid.

Toch is eenzaamheid niet altijd gemakkelijk te herkennen. Soms merk je het aan kleine dingen: geen zin hebben om naar colleges te gaan, moeite met concentratie of jezelf vaker terugtrekken op je kot of kamer. Ook gevoelens van verdriet, frustratie of negatieve gedachten over jezelf kunnen tekenen zijn. Het is belangrijk te beseffen dat dit normale reacties zijn op verandering en nieuwe omstandigheden, en dat ze niet betekenen dat er iets 'mis' is met jou. Deze signalen herkennen is de eerste stap om er iets aan te doen en steun te zoeken.

Langdurige eenzaamheid kan meer impact hebben dan je misschien denkt. Het gaat niet alleen om een naar gevoel, maar het kan ook gevolgen hebben voor je gezondheid en studie. Studenten die zich langere tijd eenzaam voelen, ervaren vaak meer stress en piekeren veel. Dat kan leiden tot slechtere studieresultaten of zelfs de neiging om met een opleiding te stoppen. Ook op lichamelijk niveau kan eenzaamheid zwaar wegen: slecht slapen, vermoeidheid en spanningsklachten komen vaker voor. Daarnaast hebben mensen die zich eenzaam voelen de neiging om zichzelf nog verder te isoleren. Daarom is het belangrijk om eenzaamheid op tijd te herkennen en bespreekbaar te maken. Zo kan de negatieve spiraal worden doorbroken.

Gelukkig zijn er manieren om eenzaamheid stap voor stap tegen te gaan. Dage-lijkse momenten van contact, zoals kletsen met een medestudent of samen studeren in de bib, maken al verschil. Ook kan het je helpen om je aan te sluiten bij een studentenvereniging, sportclub of culturele activiteit. Daar ontmoet je mensen die dezelfde interesses hebben als jij. Wees ook niet bang om eerlijk te zijn over je emoties bij vrienden of medestudenten. Het kan zomaar zijn dat zij zich hetzelfde voelen. Het belangrijkste is om te onthouden dat verbinding creëren vaak in kleine stapjes gaat en dat je niet meteen een grote vrienden-groep nodig hebt om je minder eenzaam te voelen.

Universiteit Antwerpen biedt zelf ook een aantal initiatieven om eenzame studenten te ondersteunen. Via het Studenteninformatiepunt kun je bijvoor-beeld een afspraak maken met een studentenpsycholoog, online of op de campus. Op het studentenportaal vind je onder 'Ondersteuning & begeleiding' alle informatie over het volledige aanbod. Ook organiseert de universiteit via Students for Students verbindende activiteiten onder de naam Let's Connect. De komende weken organiseren zij activiteiten als de Bos Bingo in de week van 13 oktober en Cats & Coffee in de week van 20 oktober.

Eenzaamheid is iets waar veel studenten mee te maken krijgen. Het zegt niets over wie je bent of hoe goed je het doet. Het belangrijkste is te beseffen dat je niet alleen bent: er zijn medestudenten, initiatieven en diensten die er voor jou zijn. Door kleine stapjes te zetten en contact te maken, kun je je beetje bij beetje minder eenzaam gaan voelen. Het studentenleven brengt uitdagingen met zich mee, maar het is ook een kans om nieuwe mensen te ontmoeten, vriendschappen op te bouwen en je plek te vinden in deze nieuwe fase van je leven. □

tekst: Lotte Helmerhorst
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

SPRING OPZIJ

tekst: Elena Ceuppens
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

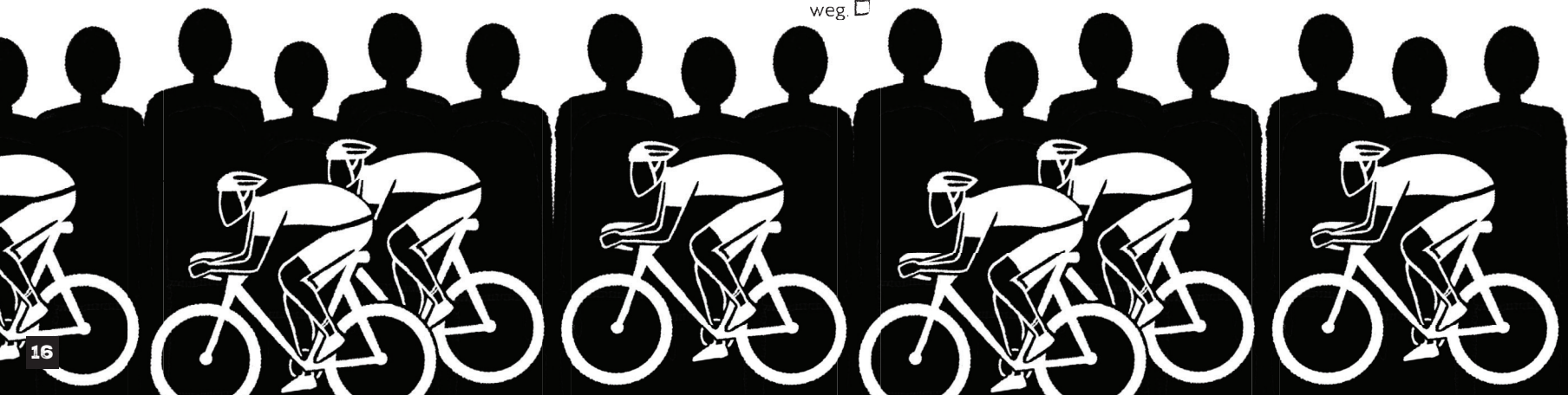
Sportwedstrijden worden al enkele jaren gebruikt als decor om protestacties in uit te voeren. Zeker sporten in de openbare ruimte zijn een dankbare achtergrond omdat ze minder kunnen worden gecontroleerd vanuit de sportorganisatie. In de Ronde van Spanje, een van de grootste wielerevenementen ter wereld, stonden de protestacties wel erg centraal, wat dan weer de vraag oproept of protest wel thuishoort in sportwedstrijden.

Renners die omver worden gereden, voet aan de grond moeten zetten of in de remmen moeten gaan, het is niets nieuws. Tijdens het wereldkampioenschap in Glasgow twee jaar geleden plakten enkele klimaatbetogers zich vast aan het wegdek, waardoor de wedstrijd even werd stilgelegd tot de Schotse politie de betogers kon vrijmaken en arresteren. Diezelfde klimaatbetogers zijn ook al voetbalvelden, formule 1-circuits en andere finishlijnen opgerend om de klimaatverandering in beeld te brengen. Sinds de start van de genocide in Palestina zijn er ook al talrijke pro-Palestinaprotesten geweest. Tijdens de meeste wedstrijden zijn dit het tonen van Palestijnse vlaggen of boegeroep naar Israëlische sporters of sponsors, maar soms escaleert het en wordt de situatie gewoon gevaarlijk – voor de sporters, de demonstranten, de ordediensten en de omstaanders.

Die gevaarlijke situaties zijn de afgelopen Ronde van Spanje vaak voorgekomen. De organisatie, Amaury Sport Organisation (ASO), heeft enkele ritten zelfs moeten inkorten of neutraliseren omdat de veiligheid van de renners niet kon worden gewaarborgd. De voornaamste reden van pro-Palestijnse protestacties was de deelname van Israël-Premier Tech, een wielploeg in privébezit van de Canadees-Israëlische miljardair Sylvan Adams. Ook de locatie van het grootste protest was niet toevallig de autonome regio Baskenland. De demonstranten stonden in Bilbao, de grootste stad van het Baskenland, aan de finishlijn te zwaaien met Palestijnse vlaggen en liepen de weg op. ASO achtte de situatie te gevaarlijk en beëindigde de rit op drie kilometer voor de streep.

Waar de demonstranten naar streven met hun protestacties is natuurlijk dat Israël onmiddellijk stopt met het uitmoorden van de Palestijnse bevolking. Je kan hen dat ook niet kwalijk nemen, al is momenteel de vraag of ze dit doel wel helpen door hun acties. De betogers zien elke aandacht als positieve aandacht, maar op het internet klinken wel stemmen die vinden dat sport en politiek twee aparte dingen zijn, al zijn er tal van tegenvoorbeelden.

Demonstraties tijdens sportwedstrijden moeten zeker kunnen, maar laat de sporters zelf met rust. Zij kunnen zwaargewond raken, zoals is gebeurd tijdens de Ronde van Spanje, of zich onterecht onveilig voelen. Om het kort te zeggen: protesteer, roep, maak lawaai voor je zaak, maar spring alsjeblieft op tijd uit de weg. □

HELP, IK FRAUDEER?!

tekst: Thijs van Dam
beeld: Kyara Pel (extern)
lay-out: Lena Vercammen

Waar is de Studentenraad zoal mee bezig? Haar roze logo verschijnt te pas en te onpas in de mailbox, maar wat doet ze naast mailen? Op welke manieren beïnvloedt ze het dagelijks leven van de student? Om daarachter te komen neust **Jwar** in de projecten van de Studentenraad. Deze editie vragen we Yorn Maes, coördinator Onderwijs, het hemd van het lijf over het fraudebeleid.

De eerstejaars geneeskundestudenten weten er alles van: fraude met AI. Maar wat gebeurt er wanneer je je tijdens examens op de unief laat bijstaan door een alleswetend algoritme? Yorn legt uit: "Normaal gezien zijn daar maatregelen tegen genomen. Bij alle digitale examens worden het scherm, de tabbladen en toetsaanslagen geregistreerd. Wanneer je AI toch gebruikt, ontstaat er een rare situatie: elke faculteit reageert namelijk anders op fraude. Veel faculteiten betrekken bijvoorbeeld onmiddellijk de ombudsdienst." Belangrijk: "Enkel de fraudecommissie kan na een procedure fraude vaststellen. Tot dat moment is er enkel een vermoeden van fraude." Yorn benadrukt dat je bij een vermoeden van fraude je examen wel mag verderzetten. In de meeste gevallen gaat het bij fraude om het per ongeluk meenemen van iets dat niet mag.

Goed en wel: je hebt gefraudeerd, je bent betrapt en veroordeeld. Wat hangt je boven het hoofd? "De lichtste sanctie is een waarschuwing. Dat gebeurt bij duidelijke accidenten, zoals wanneer je per ongeluk een papier te veel hebt meegenomen naar

je examen en dat onmiddellijk hebt gemeld bij de toezichthouder. De zwaarste sanctie is een schorsing." Tussen waarschuwing en schorsing zitten er nog andere sancties. Deze zijn – het zal je niet verbazen – terug te vinden in het fameuze Onderwijs- en Examenreglement, dat je kan vinden via het studentenportaal.

Stel: je hebt het vermoeden dat iedereen om je heen gefraudeerd heeft, maar jij bent eerlijk geweest. Hoe verder? "Als je dat tijdens een examen doorhebt, mag je dat gerust melden aan de toezichthouders. Achteraf kan de interne beroepscommissie de examenresultaten van iedereen of juist enkel van de fraudeurs ongeldig verklaren. Ook dat is weer per faculteit georganiseerd."

Zoals je al merkt, is het fraudebeleid vaak faculteits-specifiek. De Studentenraad zou de Studentenraad niet zijn als ze niet zouden pleiten voor een uniformer beleid. Dat doen ze dan ook. Zo schreef Yorn vorig jaar een dossier over fraudepreventie. Het belangrijkste doel? Studenten informeren over hun rechten en plichten bij fraude. Zo pleitte hij voor het toevoegen van een blad bij elk examen met de belangrijkste bepalingen van het Onderwijs- en Examenreglement, zowel bij papieren als digitale examens. "In de rechtbank is het ook niet verboden om de wetgeving bij te hebben." □

Kleur mij in
tijdens mijn
Schooldag!

Ik maak
me klaar

Ik fiets

naar school

Ik volg de les

*En ik sluit de
dag rustig af*

VAN 'T STAD NAAR DE KILIMANJARO

Deze zomer trokken acht studenten naar Arusha, Tanzania, tijdens een internationale uitwisseling georganiseerd door USOS vzw. Ze verbleven er samen met acht Congolese studenten als alternatief voor Bukavu, waar ze wegens veiligheidsoverwegingen niet naartoe konden. **Waf** dook de savanne in samen met Delicia, Nette en Enrico en sprak met hen over cultuurshocks, *African flavours* en grenzeloze vriendschappen.

Na de examens van het tweede semester namen veel studenten hun welverdiende vakantie om de westerse wereld te verkennen, maar niet iedereen koos voor deze veilige haven. Acht uitwisselingsstudenten besloten om de zomer door te brengen op Oost-Afrikaanse bodem.

Delicia: uit mijn comfortzone stappen? graag!

Een van die studenten was Delicia: "Uit mijn comfortzone stappen heb ik altijd al gedaan. Ik houd daar echt van. Het is supertof om te beseffen hoe een mindset gevormd wordt door de cultuur van een land." Niet alleen de cultuur beviel haar, ook haar verblijf bij het Tanzaniaanse gastgezin liet een diepe indruk achter: "Je trad letterlijk door de voordeur bij je gastfamilie en zag van dichtbij hoe het leven daar was. Ik heb er veel van geleerd. In het begin was het even wennen, maar het voelde al snel heel vertrouwd."

Het was oorspronkelijk de bedoeling dat de studenten verbleven in Bukavu in Oost-Congo, maar door veiligheidsrisico's vanwege M23 werd besloten met de Congolese studenten in Tanzaniaanse gastgezinnen te verblijven. "In het begin vond ik het even jammer. We hadden ons erop verheugd, maar door de spanningen kon het niet anders. Voor ons was het het belangrijkste om onze Congolese vrienden weer te zien en te horen wat het met hen deed. Zij kunnen in Congo nu niet eens meer uitgaan. Tanzania was voor hen een kans om weer even te voelen hoe het vroeger was. Dat was bijzonder om samen te beleven."

Ondanks dat de reis niet volgens plan verliep, beleefde Delicia onvergetelijke momenten. "Ik werd uitgenodigd voor het huwelijk van een familielid van mijn gastgezin. Eerst dacht ik: dit doen ze gewoon uit beleefdheid, maar al gauw had ik door dat ik echt was opgenomen door mijn gastgezin. Dat was zo bijzonder."

Nette: van cultuurshocks tot chapati

Ook voor Nette was het verblijf allesbehalve alledaags. "De eerste dagen beleef je best wat cultuurshocks. Als Europeaan word je vaak aangesproken door de lokale bevolking, wat soms wel een gek gevoel gaf. Daarnaast viel het ook op hoe religieus de mensen daar zijn. Mijn gastgezin was katholiek en baden iedere avond samen voor het eten. Ik ben dat niet gewend, dus moest ik me vaak wel aanpassen aan hun leefpatronen, normen en waarden, wat vooral in het begin even schakelen was."

De eetgewoonten in Tanzania zijn ook wel anders dan onze befaamde Belgische frieten: "De Tanzaniaanse keuken is sterk beïnvloed door de Indiase keuken. Ze eten er veel rijst en gebruiken veel van dezelfde kruiden." Haar favoriet? "Chapati! Dat is een soort pannenkoekje dat je bij het eten krijgt als bijgerecht. Zo lekker!"

Er was ook ruimte voor avontuur: "Met een groepje zijn we naar de eerste berghut van de Kilimanjaro geklommen. Een herinnering die een onuitwisbare indruk op me maakte. Eerder die week gingen we ook al naar een festival. De sfeer was goed en de muziek stond keihard. Als afsluiter was er vuurwerk. Of ik sindsdien gehoorschade heb? Niet uitgesloten!"

Enrico: als ik Swahili spreek, zijn veel mensen verbaasd

De reislustige Enrico voelde zich net als Delicia en Nette al snel op zijn plaats in Oost-Afrika. Voor hem was Tanzania een zachte landing. "Ik voelde mij na een week volledig thuis, zelfs meer dan in België. De cultuur is fantastisch en de lokale mensen zijn echt super gastvrij."

Ook zijn talenknobbel wist snel een draai te vinden. "Sinds ons verblijf spreek ik ook een beetje Swahili. In Tanzania heb ik de basics geleerd om mezelf te introduceren." En dat was nodig, vertelt hij: "De meeste mensen in Tanzania spreken gebrekkig Engels." Alhoewel er buiten Oost-Afrika geen Swahili wordt gesproken, heeft hij alleen nog maar profijt gehad van de lingua franca. "Af en toe leer ik nieuwe mensen kennen die Swahili spreken. Vaak probeer ik dan zoveel mogelijk in het Swahili te spreken. Het is dan echt grappig om hun verbaasde reactie te zien. Een Belg die Swahili spreekt, huh?"

Toch was het niet alleen maar rozengeur en maneschijn. "Waar ik het meeste moeite mee had, was om telkens met anderen in één ruimte te zijn. Af en toe was de privacy wel beperkt. De grootte van een Tanzaniaans gezin is doorgaans ook een stuk groter dan van een gezin uit België. Mijn gastfamilie was daar absoluut geen uitzondering op."

In Tanzania deed Enrico veel waardevolle ervaringen en inzichten op. Hij leerde niet alleen over de Tanzaniaanse cultuur, maar ook over de Congolese. "Tijdens deze ervaring heb ik ontzettend veel over mezelf geleerd. Het belangrijkste dat ik meeneem, is het echt interesse tonen in mensen met een totaal andere achtergrond dan die van mijzelf. Het heeft me laten zien hoe belangrijk het is om andere perspectieven en belangen te begrijpen en te verklaren. Hierdoor heb ik het gevoel gekregen dat ik me nu gemakkelijker kan verplaatsen in anderen. Ik wil de mensen écht leren kennen, ook zij die heel anders denken dan ikzelf. Dat neem ik mee naar mijn Belgische bubbel!"

nieuwe bestemmingen: India en Marokko

Enthousiast geworden door deze cultuuroverstijgende verhalen? USOS vzw organiseert in de zomer van 2026 weer unieke uitwisselingen, dit keer naar India en Marokko. De infoavonden staan gepland op 16 oktober op de Stadscampus. Houd de website van USOS vzw in de gaten en meld je aan! En wie weet maak jij volgend jaar wel onvergetelijke herinneringen aan de andere kant van de wereld. ☐

tekst: Samuël van Dam
beeld: Delicia Kifu (extern)
lay-out: Lena Vercammen

NIET ZOOMAAR EEN UITSTAPJE

Van de kathedraal tot het Centraal Station, Antwerpen is een stad stampvol historische gebouwen. Op ongeveer 250 meter van een van de mooiste stations ter wereld kan je ook op een groep olifanten stuiten in de oudste dierentuin van België. ZOO Antwerpen bestaat al sinds 1843 en heeft sindsdien nog maar één tijger laten ontsnappen in de Antwerpse straten. **Waar** onderzoekt hoe je als student het meeste uit de ZOO kan halen.

prijs

ZOO Antwerpen biedt studenten een goedkoper abonnement aan. Voor 60 euro kan je een jaar lang onbeperkt ZOO Antwerpen en ZOO Planckendaal in Mechelen bezoeken. Een dagticket kost 30,50 euro voor studenten (buiten in het weekend, het hoogseizoen en de vakanties), dus je haalt al vanaf je tweede bezoek voordeel uit je abonnement. Maak je toch liever een eenmalige dag-uitstap? Dan kan je vanaf november profiteren van het wintertarief. Tijdens de wintermaanden kan je als student voor 25,50 euro een dagje tussen de dieren doorbrengen. Als je je tickets op voorhand online bestelt, zijn ze een euro goedkoper dan aan de kassa.

planning

De ZOO ligt op slechts vijftien minuten stappen van de Stadscampus, dus je kan er perfect een paar ongelukkig ingeplande springuren slijten of een romantische namiddag met je lief doorbrengen. Om alle dieren op een rustig tempo te kunnen bezichtigen, moet je minstens een halve dag vrijmaken. Een blok van twee springuren kan je perfect gebruiken om een aantal hoogtepunten te zien. Kies je favoriete dieren uit en probeer zeker het aquarium en de olifanten mee te pikken. Op het bord bij de ingang of op de website van ZOO Antwerpen kan je zien welke voedermomenten en verzorgersbabbels er ingepland staan. De verzorgers geven vaak leuke feitjes mee en staan open voor specifieke vragen. Als je een abonnement hebt, kan je gebruikmaken van het extra uurtje

tussen negen en tien, wanneer enkel abonneementhouders binnen mogen en het dus gegarandeerd lekker rustig is. Dan worden de dieren ook gevoerd en kan je soms een glimp opvangen van de schuwere ZOO-bewoners. Ook tijdens woensdagvoormiddagen en de twee uren voor sluitingstijd kan je meestal op een kalme ZOO rekenen.

eten

Krijg je honger tijdens je daguitstap? Het is uiteraard niet de goedkoopste optie om ter plaatse in de restaurants iets te eten, zelfs met tien procent abonnementskorting. Als je toch vergeten bent om thuis boterhammen te smeren, dan vind je in restaurant Savanne toch nog een lunch voor minder dan tien euro. Zo kan je bijvoorbeeld een worstenbroodje of kaasbroodje met soep nemen, of een smos kaas met een stuk fruit. In de namiddag staan er ook redelijk geprijsde pannenkoeken op het menu. Je drinkfles kan je bijvullen aan de drinkfontein rechts van de ingang naast het paviljoen.

studeerplekjes

Toegegeven, de dierentuin is geen ideale studeerplek. Om te beginnen is er geen wifi beschikbaar. Daarnaast zijn er nergens tafels te vinden, behalve in de restaurants. Bovendien moet je vaak rekening houden met schreeuwende groepen schoolkinderen. Desalniettemin zijn er twee plekken in de ZOO waar je toch kan komen zitten om je flash cards erdoor te jagen of teksten te lezen. Tegenover het verblijf van de zwartvoetpinguïns staan een aantal banken waar je je relatief goed kan concentreren, tenminste als je een koptelefoon op hebt. De beste studieplek is ongetwijfeld de vlindertuin. Achteraan, naast de kast met cocons, staan twee banken waar je gemakkelijk een paar uur bezig kan zijn. Ten eerste staan de banken binnen beschut. Daarbij is het meestal relatief rustig in de vlindertuin en als er drukke kinderen binnenkomen, zijn die vaak snel weer weg. In de winter is het er nog rustiger omdat er, bij gebrek aan vlinders, slechts een plantentuin overblijft. Daardoor verliezen de meeste mensen hun interesse, hoewel de tuin op zichzelf ook prachtig is. De tropische temperatuur

blijft behouden, dus het is er in tegenstelling tot buiten aangenaam warm.

renovatie

In de ZOO staan voorlopig heel wat extra meters hek, want er wordt druk gewerkt aan de renovatie van het Jubileumcomplex. Voor 2019 verbleven daar de roofvogels, de grote katachtigen, de nachtdieren en de zeeleeuwen. Het vernieuwde complex zou oorspronkelijk al in 2023 opengaan, maar onder andere corona gooide roet in het eten. De bouwwerken zijn in 2024 dan toch definitief van start gegaan. Ondanks de constant oplopende kosten van het project, hoopt ZOO Antwerpen nog steeds in 2027 het gerenoveerde Jubileumcomplex te kunnen openen. Het zou onder andere sneeuwluipaarden, brilberen, klauwaapjes en een geheimzinnige 'onderwaterbeleving' gaan huisvesten.

ZOO en UAntwerpen

ZOO Antwerpen werkt wetenschappelijk samen met een aantal universiteiten, waaronder Universiteit Antwerpen. Het Antwerp ZOO Centre for Research and Conservation (CRC) organiseert enkele opleidingsonderdelen samen met UAntwerpen. Zo volgen studenten in de master Biology: Biodiversity, Conservation and Restoration conservatiegenetica op het domein van de ZOO. Er vinden ook practica plaats.

ZOO Antwerpen is dus een ideale plek om een pauze te nemen. Je kunt er op stap met vrienden of alleen tussen de dieren ronddwalen. Zolang je alles goed plant, hoeft het ook geen fortuin te kosten. Een bezoek aan de dierentuin is niet alleen een fijne uitstap, maar ondersteunt ook conservatieprogramma's en wetenschappelijk onderzoek. Je kan er een nostalgische dag beleven of gloednieuwe herinneringen maken. Het wordt er in ieder geval beestig leuk. □

tekst: Robin Rutten
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Lena Vercammen

STARRING GOLDIE BOUTILIER

Wanneer je in het Brusselse Botanique onderweg naar de Rotonde de *walk of fame* inspecteert, lees je vol verbazing de vele namen die er al voor hun grote doorbraak hebben opgetreden. Editors in 2005, Tame Impala in 2010 of, recenter nog, Mitski in 2017 en vorig jaar Paris Paloma – Botanique gaat er terecht prat op jong talent te spotten en op Noord-Brusselse bodem te laten debuteren in ons land. Toen mijn zus en ik een maandje geleden in een heuse opwelling besloten om tickets voor de voor ons toen geheel onbekende Canadese zangeres Goldie Boutilier te bestellen, beschouwden we onszelf eventjes als muzikale scouts die een prille artiest ontdekten. Dat gevoel bleek dus kortstondig, want Goldie Boutilier, echte naam Kristin Kathleen, bleek al op een podium te staan nog voor ik mijn veters zelf kon strikken. Toch heb ik op vrijdag 12 september het doorbraakconcert meegemaakt van een inspirerende artieste die haar jarenlange geduld eindelijk beloond ziet worden.

Wat maakt het dat je de ene onbekende artiest wel wilt ontdekken en de andere niet? Ik denk dat ik initieel gevallen was voor de dromerige foto en de beschrijving op de Botaniquewebsite, waar gewag werd gemaakt van "retro pop met americana-invloeden,

glamour en melancholie in clair-obscur". De overtuiging om op 'tickets bestellen' te drukken groeide alleen maar toen ik Goldies meest gestreamde nummer 'Cowboy Gangster Politician' meteen erna opzette. Het deed wat aan Sylvie Kreusch en haar 'Walk Walk' denken, maar Goldie heeft een minder uitgeveegde, duidelijkere stem, die in de bridge en refreinen nog het beste met heldere kristalsuiker valt te vergelijken. Het was die belofte van zoetheid die zorgde dat de kleine Rotondezaal een maand later in sneltempo volliep, wat neerkomt op zo'n driehonderd mensen die bereid zijn om twee uur lang sardineblikje te spelen in een halve cirkel ter grootte van een klastokaal.

femme fataalist

Na het niet onaardige voorprogramma van de Limburgse zanger Sevens lijkt de crew het podium tot een filmset om te toveren door een koffer vol *props* en vooraan een typisch regisseursstoeltje neer te zetten. Vanaf het moment dat Goldie opkomt, is het duidelijk dat zij minstens zo hard heeft uitgekeken naar haar Europese première als het publiek. Met veel enthousiasme neemt ze het publiek met 'The Angel and the Saint' vanaf het begin al mee in haar wereld van verraderlijke liefdes en stoute dromen. Met een blik die zich het ene moment enkel op jou richt en een seconde erna in het oneindige, ver voorbij de zaal lijkt gebrand, heeft Goldie de hele Rotonde al mee wanneer ze zich na twee nummers in het stoeltje neerzet.

Ze lijkt een ware filmster terwijl ze de meezinger 'King of Possibilities' inluidt met een verhaaltje over haar filmmakende oom, haar grote inspiratie, die uiteindelijk vooral mooie drugsdeals bleek te regisseren. Goldie zingt loepzuiver, danst vol zelfvertrouwen en haalt een hele waaier aan *props* boven, van paraplu's tot namaaksigaretten. Ze mag haar gitariste en drummer bedanken, die het publiek met een hoop solo's bezighouden terwijl ze van het podium verdwijnt om nog maar eens een nieuwe killeroutfit aan te trekken. Bij haar wederopkomst geeft Goldie een tip over het volgende nummer: *"The next song is about revenge. Does that narrow it down? It doesn't."* Dit concert is inmiddels een wraakfilm-blockbuster geworden, met 'The Actress' en 'Penthouse in the Sky' als kersjes op de taart. Bij het eerdergenoemde 'Cowboy Gangster Politician' zingt de hele zaal mee alsof het nummer een wereldwijd hit is.

hommage aan de laatbloeiers

Af en toe de zaal het zangwerk voor je laten doen, het is een luxe die Goldie Boutilier zich nog niet lang kan veroorloven. Hoewel ze ruim twintig jaar geleden, haar halve leven dus, van een Canadees dorpje naar Los Angeles trok, kende Goldie een carrière met veel tegenslagen. Met haar eerste solocarrière schopte ze het in 2012 niet verder dan een voorprogramma voor – echt waar – LMFAO, waarna ze ook nog brak met haar platenfirma. Een dj-carrière in Parijs leidde eveneens niet tot veel bekendheid en hoewel ze als model wél succes behaalde, zouden velen in haar plaats het gevoel krijgen dat ze enkel mooi en geliefd zijn als ze zwijgen. Vijf jaar geleden veranderde ze haar artiestennaam naar Goldie Boutilier, ruilde ze de elektro-nische sets in voor echte instrumenten en begon ze de muziek te maken die haar tot bij Botanique heeft gebracht.

Wanneer Goldie het concert dan afsluit met een toast op *"that little*

girl who had a dream", verliest die zegswijze ook haar clichégehalte. Vaak hoor je zo'n uitspraak van jonge artiesten die op hun drieëntwintigste al meerdere wereldhits scoorden. Dat maakt hun uitspraak niet minder authentiek en betekent ook niet dat zij niet hebben gezwoegd voor hun succes, maar hun geduld heeft het hoogstens een paar jaar moeten verduren. Uit het succes van een laatbloeiër leer je zelf ook veel meer. De meesten onder ons zijn geen natuurtalenten en moeten al doende leren. Kijk maar naar Toni Morrison, die haar eerste roman op haar negenendertigste schreef en de Nobelprijs twintig jaar later won. Charles Darwin werkte zijn evolutietheorie pas uit op zijn vijftigste.

Ik weet niet of Goldie Boutilier ooit een Grammy zal winnen, maar ik kan wel zeggen dat ik slechts op een meter van haar stond toen ze tijdens de encore door het publiek wandelde. Ze nam de hand van een aantal fans vast met een dankbaarheid die voor zich spreekt. Het gaf me bijna het geloof dat, wie weet, zelfs ik me nog zou kunnen wagen aan een muzikale carrière. □

tekst: Stijn Crick
beeld: Stijn Crick
lay-out: Lena Vercammen

EEN EN AL SYMBIOSE?

In al uw titels en hoedanigheden heet ik u welkom bij de opening van het academiejaar in artikelvorm, speciaal voor iedereen die er al dan niet was of door de gratis drank op de feestelijke receptie niet meer weet of die er al dan niet was. **Wai** praat je bij over de academische opening georganiseerd door AUHA, de Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen.

Nieuw dit jaar is de 'stoet der togati'. Allerlei belangrijke mensen van onze universiteit en de partnerinstellingen (lees: de hogescholen) lopen van Bourla naar de Stadsschouwburg om zo "de verankering van het hoger onderwijs in de stad Antwerpen te benadrukken." Voorop loopt een unieke, maar fanatieke fanfare bestaande uit blaasinstrumenten en Marokkaanse gnawa-percussie, gevolgd door onze rector Herwig Leirs, AUHA-voorzitter en oud-rector Herman Van Goethem en burgemeester van Antwerpen Els van Doesburg. Leirs' conculega Séverine Vermeire, rector van de KU Leuven, loopt ook mee. De stoet passeert links van de Stadsschouwburg een vredig protest van pro-Palestinabetogers. Een deel van de betogers heeft vlaggen en kartonnen borden vast, anderen posters met daarop de tekst "Gezocht:" en daaronder een afbeelding van een ruggengraat.

Nadat de stoet in de Stadsschouwburg arriveert, is het tijd voor de speeches. Tussen die speeches door worden op een groot scherm video's afgespeeld die op verschillende manieren het centrale thema United* belichten. Deze plechtige, maar met momenten leuke opening van het academiejaar wordt vlot aan elkaar gepaard door Xander Kindt, student van het Koninklijk Conservatorium Antwerpen.

Xander kondigt als eerste spreker burgemeester Els van Doesburg aan. Na een lange wandeling in totale stilte – de prominenten zaten opvallend ver van de kathedraal – verwijst ze in haar speech naar de toespraak van vorig jaar van haar voorganger Bart De Wever. Hij gaf volgens haar "vaderlijk advies". Van Doesburg

stelt dan ook om zelf "moederlijk advies" te geven. Met wat grappen à la De Wever komt het neer op geniet, geniet, geniet, maar wel met respect. Ze vat het in één zin samen: "Doe normaal."

De speechende studentenvertegenwoordigers Gebbe Bogaert en Kane De Bruyne brengen hun boodschap voor de zaal door te vertellen over persoonlijke ervaringen. Zo spreekt Gebbe van de Antwerp Maritime Academy aan de hand van een stage op zee over hoe "gezamenlijke ervaringen sterke en blijvende banden creëren". Kane van Karel de Grote Hogeschool vertelt op zijn beurt een verfrissende anekdote over een spelletjesavond, waarbij hij diversiteit als superkracht bestempelt. Hij roept onderwijsinstellingen op spelletjesavonden te organiseren om zo studenten dichter bij elkaar te brengen. Opvallend: onze eigen Studentenraad was er wel, maar in tegenstelling tot vorig jaar niet op het podium.

Gelukkig mag onze rector Herwig Leirs wel speechen. Na wat woorden als 'opleiding', 'talent', 'engagement' en de zin "Dat doen we niet alleen, dat doen we samen", reageert Leirs op de drie dagen eerder aangekondigde besparingen op hoger onderwijs. "Het is teleurstellend en onbegrijpelijk dat de overheid al jarenlang de financiering van universiteiten niet laat toenemen met de groei van de studenten en de faculteiten. De besparingen waar we van de ene op de andere dag mee geconfronteerd werden, maken het nog moeilijker." Een luid applaus volgt. Daarna vertelt hij over thema's die van een universiteit een universiteit maken, zoals fundamenteel onderzoek en de bijbeho-

rende uitdagingen. Net als vorig jaar steekt hij zijn speech kracht bij met visuele ondersteuning in de vorm van een PowerPointpresentatie.

Leirs roept op om bij het universitaire debat "kritisch om te gaan met argumenten van de ander" en om "steeds opnieuw de eigen waarheid kritisch te onderzoeken". Op het grote scherm achter hem wordt nu een halfgevuuld bierglas geprojecteerd. "Want of een glas halfvol of halfleeg is, is een kwestie van perspectief

en denkkader. Daar is discussie over mogelijk, maar als iedereen doet alsof het woordje 'half' er niet is, dan gaat de discussie niet meer waar het over zou moeten gaan." De boodschap? "Laat ons zorgen dat we op de universiteit die valkuilen niet hebben en de verschillende zaken op een andere manier bekijken." Het halfgevuilde bierglas op het scherm maakt plaats voor een slide met daarop een volledig gevuld Bolleke. De zaal lacht.

Waar onze rector vorig jaar een vergelijking met een bosrand maakte, kiest hij nu voor een metafoor met een koraalrif. Niet zomaar een koraalrif, maar "een koraalrif dat bestaat uit ontelbare zeeanemoonachtige diertjes die samen, vaak in symbiose met algen – United* – de basis vormen voor een divers ecosysteem". Hij geeft toe: "U ziet dat ik nood heb om terug biologieles te geven", waarna zijn speech kort onderbroken wordt door een enthousiast applaus volledig gefaciliteerd door het aanwezige praesidium en sympathisanten van Fabiant, de faculteitskring Biologie. "De koralen zetten kalk af en sterven nadien af.

Nieuwe individuen groeien daar bovenop, waardoor het rif langzaam groeit. Die diversiteit zorgt voor een immense productiviteit. Niet voor niets worden koraalriffen de kraamkamer van de oceaan genoemd. Maar wanneer het koraal bedreigd wordt, sterft het af. Ogenscheinlijk blijft het rif een tijdlang bestaan, maar er groeit niets meer bij en langzaam brokkelt alles af." Leirs wendt zich vlak voor hij iedereen afsluitend bedankt tot de beleidsmakers: "Geef universiteiten voldoende zuurstof, maak er geen dode koralen van die langzaam onder de golven verdwijnen." □

tekst: Thijs van Dam
beeld: Jelle Jansegers (extern)
lay-out: Lena Vercammen

NACHTVLINDERS

Op vijf november komt *Nachtvlanders* in de Belgische zalen, een gloednieuwe Vlaamse misdaadthriller met Aimé Claeys, Maaïke Neuville en Matteo Simoni in de hoofdrollen. *Nachtvlanders* past daarmee in de rij van groots opgezette Vlaamse films die de kassa moeten doen rinkelen, zoals eerder *Het Smelt*, *Zillion* en *Wil*. Net als toen is de vraag waarmee we nu eigenlijk te maken hebben, los van alle hype. Strikt genomen zijn het films die gemaakt zijn om poen op te brengen, maar dat commerciële principe geldt ook voor de tweejaarlijkse film van Christopher Nolan of die met Leonardo Di Caprio. Die boeten zelden in aan kwaliteit. Aan welke standaard is *Nachtvlanders* dus eigenlijk onderhevig?

Vaak is het eenvoudig om dit soort Vlaamse films erg kritisch te benaderen, en *Nachtvlanders* vormt geen uitzondering. Je kan de film aanpakken omwille van een typerend soort gebrek aan geloofwaardigheid. Antwerpen vormt de achtergrond voor een chaotische en donkere samenleving in verval – symbolisch voor de toestand van het hoofdpersonage van Aimé Claeys – maar kan in die zin de vergelijking met pakweg Martin Scorsese's *New York* uit *Taxi Driver* helaas niet aan. Het lijkt erg streng *Nachtvlanders* aan *Taxi Driver* te toetsen en hoewel dat inderdaad misschien een beetje ongerijmd is, kan het ook helpen om net de verschillen te onderscheiden. In dit geval kan ik alleen afleiden dat er in *Nachtvlanders* veel andere zaken zijn om van te genieten.

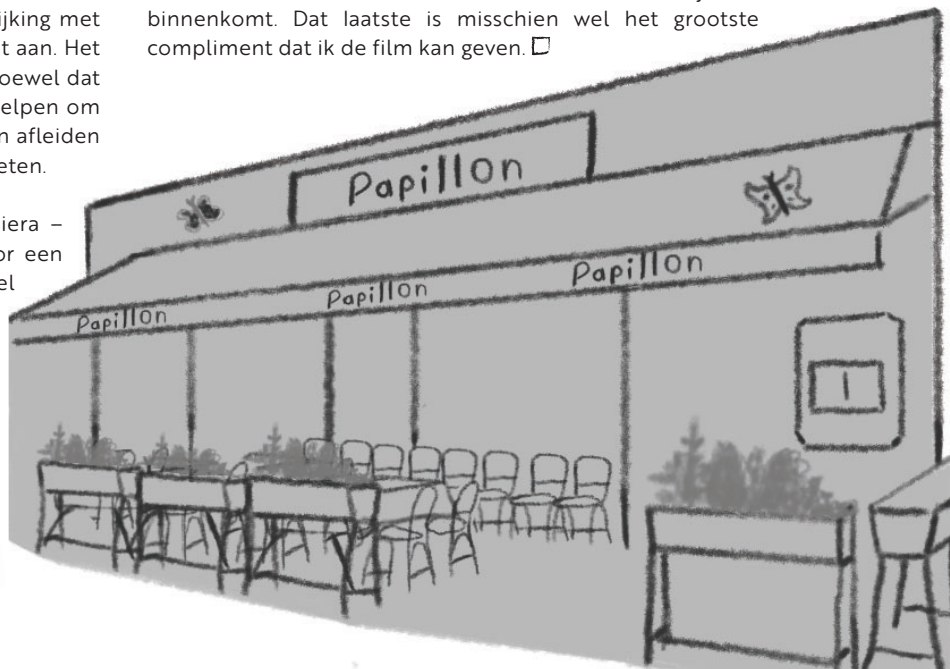
De opbouw van de scènes bijvoorbeeld. Regisseur Indra Siera – voorheen enkel actief in series – blijkt garant te staan voor een creatie van intrige in doodgewone zaken. Er is altijd een spel aan de gang, iets wat men in vaktermen 'cinema' noemt. Het lijkt vanzelfsprekend, maar blijft iets dat vaak als eerste

verloren gaat in het zoveelste drama: elke vorm van mise-en-scène ontbreekt, behalve dan die steeds terugkerende statische shot van twee personen aan een tafel in een eetkamer. In *Nachtvlanders* valt telkens opnieuw veel te lezen in wat eenvoudige expositie zou kunnen zijn. Het is iets wat bijzonder fris aanvoelt in een context van gekende Belgische acteurs, gezien het uitzonderlijke karakter.

Het is dan ook wanneer in *Nachtvlanders* zaken expliciet worden uitgesproken dat de magie en immersie worden verbroken, maar dat is te weinig om de weg van een negatief oordeel in te slaan. De echte waarde van deze film bevindt zich ook niet in het plot. Ik voelde een grote sympathie voor Maaïke, Aimé, Matteo, Carry, de Cowboy en voor de politieagenten wier namen me ontschieten. Dat lijkt me nog altijd het gevolg van een kundig regisseur, die speelgelegenheid gaf aan competente acteurs.

Ik denk dat ik iets ergs moois heb gezien, mankementen of niet. En ik ben zeer benieuwd om te weten hoe deze film bij andere mensen binnenkomt. Dat laatste is misschien wel het grootste compliment dat ik de film kan geven. □

tekst: Pieter Vierstraete
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Lena Vercammen

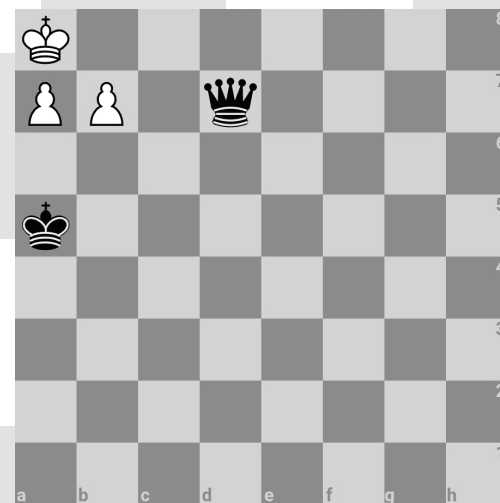

SUDOKU'S

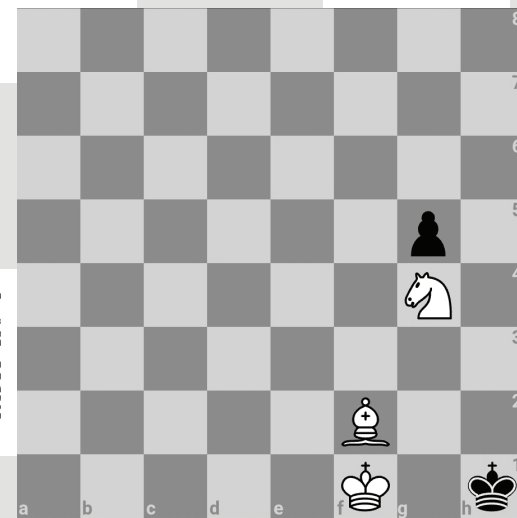
2	1				3
4		6			2
	6	4	1	2	
1			3		6
6	4	3	2		1
					4

				7	1	9	8	
7	1	8	9	4			6	3
	9			3	2			5
2								1
9		3	2		7		4	
		4	3			7	9	
	2	9	5	6	4	8		
8	5	1				4	2	
6	4		1					9

SCHAAKPUZZELS

WIT AAN ZET
MAT IN 4

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels # 1... Dd5 2. Kb8 Dd8 3. Lh4 gxf4 2. Kf2 h3 3. Kf1 h2 4. Pf2#

ZWART AAN ZET
MAT IN 2

PUZZELS

y	e	i	i	o	w	f	a	c	e	d	e	e	d
e	m	i	e	v	d	r	o	o	m	u	d	j	n
d	u	a	s	a	d	s	o	t	h	u	i	s	o
d	t	h	o	i	r	i	z	i	a	r	b	s	o
u	s	t	i	o	o	u	k	r	t	z	r	r	r
b	a	r	b	r	f	m	f	s	k	a	a	e	a
i	a	o	m	i	x	r	d	o	a	a	n	v	j
i	r	p	y	s	o	e	m	i	a	m	d	u	n
n	d	s	s	a	w	e	s	c	r	h	t	t	a
n	a	c	h	t	v	i	i	n	d	e	r	s	m
h	e	o	r	i	p	v	i	o	s	i	a	s	i
u	s	o	s	e	i	d	i	o	g	d	p	i	i
n	p	d	i	e	h	m	a	a	z	n	e	e	i
s	g	t	u	s	s	e	n	p	a	u	z	e	k

brandtrap	kilimanjaro	thuis
draak	mutsaard	tussenpauze
droom	nachtvlinders	usos
dublin	oxford	valorisatie
duurzaamheid	sporthal	vieermuis
eenzaamheid	sportwedstrijd	yellowface
fraude	stuvers	zoo
goldie	symbiose	

WOORDZOEKER

[illegible]

WANNEER DE PROF EEN
VRAAG AAN DE AULA STELT

**Alleen
voor -26**

**BETROUWBAAR
NIEUWS À VOLONTÉ...**

**‘VOOR DE PRIJS
VAN JE NIEUWE
MARKEERSTIFT’**

€ 1/week

check onze jongerenformule

op standaard.be/jongeren

DS

N
Nieuwsblad

GVA

HBVL

G
De Gentenaar

DRAAK ZAAIT VERDELING

SATIRE

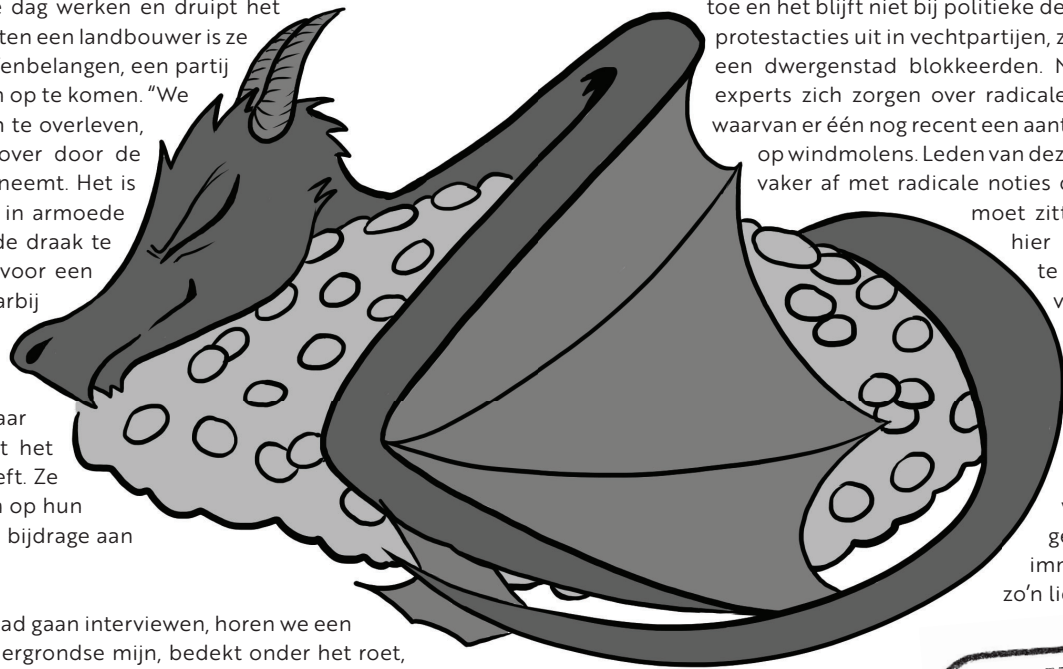
In Sprookjesland leeft een draak. Sinds kort teistert hij de lokale bevolking voor haar hard verdiende goud, waarmee hij zijn goudhoop blijft aandikken. Nu heerst er verdeling tussen de bevolking over hoe ze hiermee om moeten gaan. Moet de draak de elfen gaan beroven of de dwergen?

uit onze ruggen in de mijnen en de smidsen. Toch zie ik hier dat dwergen niet toekomen met hun goudstukken door het toedoen van de draak. Het is tijd voor een nieuw tijdperk van rechtvaardigheid; de draak moet de elfen beroven in plaats van het dwergenvolk. De elfen leven in gigantische paleizen op het platteland zonder ooit een dag in hun leven hard te moeten werken. Het is dus slechts logisch dat zij betalen voor de terreur van de draak."

We treffen de jonge elfin Lirazel in een veld. Wanneer we haar spreken, is ze net klaar met een lange dag werken en druipt het zweet van haar voorhoofd. Buiten een landbouwer is ze een actieve aanhanger van Elfenbelangen, een partij die beweert voor elfenrechten op te komen. "We werken hier elke dag hard om te overleven, maar houden bitter weinig over door de draak die al onze welvaart afneemt. Het is niet rechtvaardig dat wij hier in armoede leven om de berg goud van de draak te doen toenemen. Wij pleiten voor een eerlijkere samenleving waarbij de draak de dwergen teistert in plaats van ons. Het is niet eerlijk dat zij hun decadente levens leiden in hun steden waar ze geen voeling hebben met het echte volk dat op het land leeft. Ze zouden wel wat minder noten op hun zang hebben als ze hun juiste bijdrage aan de goudhoop leveren."

Wanneer we in een dwergenstad gaan interviewen, horen we een heel ander geluid. In een ondergrondse mijn, bedekt onder het roet, vinden we Gimli. Hij is een voorstander van de Dwergencoalitie die zegt op te komen voor dwergenbelangen. "Wij hardwerkende lieden breken dag in dag

De spanningen tussen elfen en dwergen nemen enkel maar verder toe en het blijft niet bij politieke debatten. Regelmatig monden protestacties uit in vechtpartijen, zoals toen elfen met koetsen een dwergenstad blokkeerden. Naast de polarisatie maken experts zich zorgen over radicale bewegingen zoals ridders, waarvan er één nog recent een aantal aanslagen heeft gepleegd op windmolens. Leden van deze bewegingen komen steeds vaker af met radicale noties dat er helemaal geen draak moet zitten op een berg goud. Om hier een krachtig signaal tegen te sturen, zaten de hoogste vertegenwoordigers van Elfenbelangen en Dwergencoalitie recent samen met de draak. In een collectief statement verwerpen ze het idee dat het sprookjesvolk niet zou mogen kiezen wie er door de draak wordt geterroriseerd: "Die keuze is immers wat onze samenleving zo'n lichtend voorbeeld maakt." □

tekst: Myrddin-Merlijn Groff
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Thijs van Dam

Droom

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet **JWaf** alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdrotten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de vreemdste betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie dromen we even weg naar exact dat, een droom.

Ik koester al een tijdje de droom om te schrijven over de dubbele betekenis van het woord 'droom', maar ik heb er wel nog nooit een droom over gehad. Ben je mee? Wie het heeft over 'zijn droom' kan het zowel hebben over zijn grootste ambitie of wensbeeld als over de gekke reeks beelden die hij voorbij nacht heeft meegemaakt, meestal tijdens de remslaap. Op zich is het niet gek dat een woord meerdere betekenissen heeft. Meestal is de eerste, oorspronkelijke betekenis dan eentje die te maken heeft met de zintuiglijke wereld om ons heen, waaruit de andere betekenissen logisch en figuurlijk zijn doorgegroeid. In taalkundige termen heet dat fenomeen betekenisverbreding. Een eenvoudig voorbeeld daarvan is 'scherp'; scherpe messen kunnen mensen al lang pijn doen, scherpe woorden zijn ons wat later beginnen kwetsen.

Bij dromen is de richting van de betekenisverbreding wat minder duidelijk: mensen hebben sinds jaar en dag 's nachts wonderlijke slaaptelevisie, maar het lijkt me even normaal om het kanaal overdag op je meest begeerde wensen af te stemmen. Bedenk dan dat je je dromen 's nachts niet kiest en dat die – als we Freud even negeren – je vaak juist iets tonen dat je absoluut niet wil meemaken, in de vorm van nachtmerries. Je grote droom voor de toekomst,

hoe (zelf)destructief die soms ook uitdraait, geeft daarentegen steeds weer wat je juist het meeste denkt te willen. Toegegeven, beide soorten dromen geven een verzonnen beeld weer en delen het feit dat ze soms moeilijk te achterhalen vallen, maar de verschillen zijn zo groot dat het bizar wordt dat ze in hetzelfde woord vervat zitten. Het levert bovendien een benarde synoniemensituatie op, waarbij illusie en drogbeeld aan de ene kant en wens en ideaal aan de andere kant een gemeenschappelijk alter ego kennen.

Toen ik mijzelf bovenstaande *Jekyll and Hyde*-situatie realiseerde, consulteerde ik mijn mentale woordenboek van andere talen die ik goed en minder goed ken, en wat blijkt? Het Engelse *dream*, het Duitse *Traum*, maar evengoed het etymologisch niet-verwante Franse *rêve* of Italiaanse *sogno* delen die gevorkte betekenis. Ik ging te rade bij een Arabischsprekende vriendin en ja hoor, ook in het Midden-Oosten droomt een astronaut in spe *ervan* dat hij op de maan wandelt terwijl een kind *erover* droomt dat het op de maan wandelt. Na wat gegoogel ontdekte ik dat een hoop taalnerds op Reddit zich hetzelfde afvroegen over een heel scala aan talen: van Swahili tot Farsi, Hebreeuws tot Koreaans – in vele talen kan een zin als "Ik droom van goede punten" zowel een hoop uitdrukken als een wisse illusie. Aan jou dus om te kiezen welke betekenis tegen januari voor jou van toepassing is.

Ken jij een taal waarin 'droom' en 'droom' anders vertaald worden? Slide in onze dm's of stuur een kort mailtje naar contact@dwers.be. □

tekst: Stijn Crick
lay-out: Lena Vercammen

THUIS

Thuis is waar je familie is

Waar je hart voor altijd ligt

Thuis is waar je wordt gemist

Waar je je aandacht op richt

Huizen veranderen

Deuren sluiten

Rivieren meanderen

Mensen gaan naar buiten

Harten blijven geopend

Herinneringen blijven je bij

Pijn is verlopend

Maar wij zullen altijd wandelen

Zij aan zij

tekst: Laura Aerts
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lena Vercammen

HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM **ADJUNCT-
HOOFDREDACTEUR** LAURA AERTS **REDACTIE** ELENA
CEUPPENS | FIEN VERBERCKMOES | FINNE RUMES | JANA GEETS |
LAURA AERTS | LÉAH DE ROY | LOTTE HELMERHORST | MYRDDIN-
MERLIJN GROFFI | PAULINE BONGAERTS | PIETER VIERSTRAETE |
ROBIN RUTTEN | SAMUËL VAN DAM | STIEN LOOS | STIJN CRICK
| THIJS VAN DAM **POËZIE** LAURA AERTS **EINDREDACTIE**
MEREL NAUDTS (VERANTWOORDELIJKE) | STIJN CRICK
(VERANTWOORDELIJKE) | AINIZE CASAL DEMAEGHT | ANNE-
MARIE DIMITROV | ELENA CEUPPENS | FIEN VERBERCKMOES | FINNE
RUMES | KEN HENDRICKX | LAURA AERTS | LAURENS VERHAEGEN
| PAULINE BONGAERTS | ROBIN RUTTEN | SILKE RAMAEKERS
| STIEN LOOS | THIJS VAN DAM **BEELD** HANNE COLÉMONT
(VERANTWOORDELIJKE) | FINNE RUMES | INE CUYPERS | MILA DE
JAGER | PAULINE BONGAERTS | SILKE RAMAEKERS | STIJN CRICK
COVER & BACK INE CUYPERS **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN
(VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | THIJS VAN DAM
PR LAURENS VERHAEGEN (VERANTWOORDELIJKE) **SOCIALE
MEDIA** ANNE-MARIE DIMITROV (VERANTWOORDELIJKE) |
ELENA CEUPPENS **ADMINISTRATIE** MYRDDIN-MERLIJN GROFFI
(VERANTWOORDELIJKE) | LAURA AERTS **IT** STEIN DE GROOF
DRUKKERIJ GAZELLE

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 28/09/2025.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. VU. Thijs van Dam,
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

